

“मीठे बच्चे- बाबा आउनुभएको छ तिमीलाई यस पापको दुनियाँबाट निकालेर सुखको दुनियाँमा लैजान, बाबाद्वारा तिमीलाई सुख-शान्तिको दुई सौगात मिल्छ ।”

प्रश्न:- सारा दुनियाँमा सच्चा-सच्चा नन्स तिमी हौ, सच्चा नन्स कसलाई भनिन्छ ?

उत्तर:- सच्चा नन्स ऊ हो, जसको बुद्धिमा एको याद हुन्छ अर्थात् नन बट वन । उनले आफूलाई नन्स त कहलाउँछन्, तर उनको बुद्धिमा केवल एक क्राइस्टको याद रहँदैन, क्राइस्टलाई पनि गडको बच्चा भनिन्छ । त्यसैले उनको बुद्धिमा दुई हुन्छ र तिम्रो बुद्धिमा एक बाबा हुनुहुन्छ । त्यसैले तिमी सच्चा-सच्चा नन्स हौ । तिमीलाई बाबाको आदेश छ- पवित्र रहनु छ ।

गीत:- यस पाप की दुनियाँ से...

ओम् शान्ति । मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरूले गीत सुन्यौ । कसले सुन्यो ? आत्माहरूले । आत्मालाई परमात्मा भनिँदैन । मनुष्यलाई भगवान् भन्न सकिँदैन । अहिले तिमी हौ ब्राह्मण । तिमीलाई अहिले देवता भनिँदैन । ब्रह्मालाई पनि देवता भन्न सकिँदैन । भन्न त भन्छन्- ब्रह्मा देवताए नमः, विष्णु देवताए नमः । तर ब्रह्मा र विष्णुमा त धेरै फरक छ । विष्णुलाई देवता भनिन्छ, ब्रह्मालाई देवता भन्न सकिँदैन किनकि उनी हुनुहुन्छ ब्राह्मणहरूका पिता । ब्राह्मणहरूलाई देवता भन्न सकिँदैन । अब यो कुरा कुनै मनुष्यले मनुष्यलाई सम्झाउन सक्दैन, भगवान्ले नै सम्झाउनु हुन्छ । मनुष्यले त अन्धश्रद्धामा जे आउँछ, सो बोलिदिन्छन् । अहिले तिमी बच्चाहरूले बुझेका छौ- रूहानी बाबाले हामी बच्चाहरूलाई पढाइरहनु भएको छ । आफूलाई आत्मा सम्झनुपर्छ । अहम् आत्माले यो शरीर लिन्छ । अहम् आत्माले ८४ जन्म लिएको छ । जस्तो-जस्तो कर्म गर्छ, उस्तै शरीर मिल्छ । शरीरबाट आत्मा अलग हुन्छ, फेरि शरीरसँग प्यार रहँदैन । आत्मासँग प्यार रहन्छ । आत्मामा पनि प्यार तब हुन्छ, जब आत्मा शरीरमा छ । मनुष्यले पितृलाई बोलाउँछन्, शरीर त उनको खतम भयो फेरि पनि उनको आत्मालाई याद गर्छन्, त्यसैले ब्राह्मणमा बोलाउँछन् । भन्दछन्- फलानोको आत्मा आऊ, आएर यो भोजन खाऊ । मतलब आत्मामा मोह रहन्छ । तर पहिले शरीरमा मोह थियो, त्यो शरीर याद आउँथ्यो । यस्तो जान्दैनन्- हामीले आत्मालाई बोलाउँछौ । आत्माले नै सबैथोक गर्छ । आत्मामा राम्रो वा नराम्रो संस्कार रहन्छन् । सबैभन्दा पहिला देह-अभिमान आउँछ, फेरि त्यसपछि अरू विकार आउँछन् । सबैलाई मिलाएर भनिन्छ विकारी । जसमा यो विकार हुँदैन, उनलाई भनिन्छ निर्विकारी । यो त जानेका छौ- वास्तवमा यहाँ जब देवी-देवता थिए, उनीहरूमा दैवीगुण थियो । यी लक्ष्मी-नारायणको हो नै देवी-देवता धर्म । जस्तै क्रिश्चियन धर्ममा मेल अथवा फिमेल सबै क्रिश्चियन हुन्छन् । यसमा पनि भनिन्छ देवी-देवता । राजा-रानी, प्रजा सबै देवी-देवता धर्मका हुन्छन् । यो धेरै उच्च सुख दिने धर्म हो । बच्चाहरूले गीत पनि सुन्यौ । यो आत्माले भन्यो- बाबा यस्तो ठाउँमा लैजानुहोस, जहाँ मलाई चैन-शान्ति हुन्छ । त्यो त हो सुखधाम र शान्तिधाम । यहाँ धेरै बेचैन छ । सत्ययुगमा बेचैनी हुँदैन । आत्माले जान्दछ- बाबाले बाहेक कसैले चैनको दुनियाँमा लैजान सक्दैन । बाबा भन्नुहुन्छ- मुक्ति र जीवनमुक्ति, यो दुई सौगात मैले कल्प-कल्प ल्याउँछु । तर तिमीले बिर्सिन्छौ, ड्रामामा बिर्सिनु नै छ । सबैले बिर्सिन्छन् तब त म आउँछु । अहिले तिमी ब्राह्मण बनेका छौ । तिमीलाई निश्चय छ- हामीले ८४ जन्म लिएका छौ । जसले पूरा ज्ञान लिँदैन, ऊ पहिला नयाँ दुनियाँमा पनि आउँदैन । त्रेता

२०७३ भाद्र ९ बिहीबार २५-०८-२०१६ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुवन

वा त्रेताको अन्त्यमा आउँछ । सारा आधार पुरुषार्थमा छ । सत्ययुगमा सुख थियो, यी लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो । ठीक छ, यसको अघिल्लो जन्ममा यी को थिए, कसैलाई थाहा छैन । अर्को जन्ममा यिनी ब्राह्मण थिए । त्यो भन्दा पहिले शूद्र थिए । वर्णहरूको बारेमा तिमीले राम्रोसँग सम्झाउन सक्छौ ।

अहिले तिमीले बुझेका छौ— हामीले २१ जन्मको लागि चैन पाउँछौं । बाबाले हामीलाई त्यो बाटो बताइरहनु भएको छ । हामी अहिले पतित छौं, त्यसैले बेचैन छौं, दुःखी छौं । जहाँ चैन हुन्छ, त्यसलाई सुख-शान्ति भनिन्छ । अब तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान छ । जान्दछौ— वास्तवमा सत्ययुगमा यहाँ कति सुखी थियो । दुःख अथवा बेचैनीको नाम थिएन । अहिले तिमी पुरुषार्थ गरिरहेका छौ, स्वर्गमा जानको लागि । अहिले तिमी बनेका छौ ईश्वरीय सम्प्रदायको र उनीहरू हुन् आसुरी सम्प्रदायका । भनिन्छ नि— पाप आत्मा । आत्माहरू अनेक छन्, परमात्मा एक हुनुहुन्छ । सबै भाइ-भाइ हुन्, सबै परमात्मा हुन सक्दैनन् । यति सानो कुरा पनि मनुष्यहरूको बुद्धिमा छैन । बाबाले सम्झाउनुभएको छ— यो सारा दुनियाँ बेहदको ठूलो टापू हो, त्यो सानो-सानो टापू हुन्छन् । यस बेहद टापूमा रावणको राज्य छ । यी कुरालाई मनुष्यले जान्दैनन् । उनले त केवल कथा सुनाइरहन्छन् । कथालाई ज्ञान भनिँदैन । त्यसबाट मनुष्यले सद्गति पाउन सक्दैन । ज्ञानद्वारा सद्गति मिल्छ । ज्ञान दिनेवाला हुनुहुन्छ एक बाबा, दोस्रो न कोही । भक्तहरूलाई भगवान् नै आएर रक्षा गर्नुहुन्छ । मनुष्यले मनुष्यको रक्षा गर्न सक्दैन । शिवबाबाले सबै बच्चाहरूलाई वर्सा दिनुहुन्छ । उहाँ बाबा पनि हुनुहुन्छ, शिक्षक पनि हुनुहुन्छ, सतगुरु पनि हुनुहुन्छ । वकिल, बेरिस्टर पनि हुनुहुन्छ किनकि धर्मराजको सजायबाट छुटाउनुहुन्छ । सत्ययुगमा कोही पनि जेलमा जाँदैन । बाबाले सबैलाई जेलबाट छुटाउनुहुन्छ । बच्चाहरूको सर्वश्रेष्ठ सबै मनोकामनाहरू पूरा हुन्छ । रावणद्वारा अशुद्ध कामना पूरा हुन्छ । बाबाद्वारा शुद्ध कामना पूरा हुन्छ । शुद्ध कामना पूरा हुनाले सदा सुखी बन्छौ । अशुद्ध कामना हो— पतित विकारी बन्ने । पावन रहनेलाई ब्रह्मचारी भनिन्छ । तिमी पनि पवित्र रहनु छ । पवित्र बनेर पवित्र दुनियाँको मालिक बन्नु छ । पतितबाट पावन एक बाबाले नै बनाउनु हुन्छ । साधु-सन्त आदि त विकारबाट जन्म लिन्छन् । देवताहरूको लागि यस्तो कहाँ भनिन्छ र । वहाँ विकार हुँदै हुँदैन । त्यो हो नै पावन दुनियाँ । लक्ष्मी-नारायण सम्पूर्ण निर्विकारी थिए । भारत पवित्र थियो । यो अहिले तिमीले बुझेका छौ । सत्ययुगमा पवित्रता थियो, त्यसैले शान्ति, सम्पत्ति थियो । सबै सुखी थिए । रावण राज्य जब सुरू भयो अनि गिर्दै आएका है । अहिले त कुनै कामको रहेनौ । एकदम कौडी जस्तै बन्यौ । अब फेरि हीरा जस्तै बाबाद्वारा बन्छौ । यहाँ जब सत्ययुग थियो, हीरा जस्तो थियो । अब त कौडी जस्तो पनि छैन । आफ्नो धर्मको बारेमा नै कसैलाई थाहा छैन । पाप गरिरहन्छन् । वहाँ त पापको नामै हुँदैन । तिमी देवी-देवता धर्मका है । देवताहरूका धेरै चित्र छन् । अरू धर्महरूमा देखेका छौ— एकै चित्र रहन्छ । क्रिश्चियनहरूको पासमा एकै क्राइस्टको चित्र हुन्छ । बौद्धीहरूको पासमा एकै बुद्धको हुन्छ । क्रिश्चियनले क्राइस्टलाई नै याद गर्छन्, उनलाई नन्स भनिन्छ । नन्स मतलब एक क्राइस्ट दोस्रो न कोही । त्यसैले भनिन्छ— नन बट क्राइस्ट, ब्रह्मचारी रहन्छन् । तिमी पनि नन्स है । तिमी आफ्नो गृहस्थ व्यवहारमा रहेर नन्स बन्छौ । एकै बाबालाई याद गर्छौ । नन बट वन, एक शिवबाबा दोस्रो न कोही । उनीहरूको बुद्धिमा फेरि पनि दुई आउँछ । क्राइस्टको लागि पनि सम्झन्छन्— उनी गडका बच्चा थिए । तर उनलाई गडको ज्ञान त थिएन । तिमी बच्चाहरूलाई ज्ञान छ । सारा दुनियाँमा यस्तो कोही छैन, जसलाई परमात्माको ज्ञान होस् । परमात्मा कहाँ रहनुहुन्छ ? कहिले आउनुहुन्छ ? उहाँको के पार्ट चल्छ ? यो कसैले जान्दैनन् । भगवान्लाई जानी-जाननहार

भन्दछन्। सम्भन्छन्- उहाँले हाम्रो दिलको कुरालाई जान्नुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- मैले जान्दिनँ, मलाई के जरूरी छ- हरेकको दिललाई बसेर जान्ने? म त आएको नै हुँ पतितहरूलाई पावन बनाउन। यदि कोही पवित्र रहँदैन, भुटो बोल्छ भने नोकसान आफैँलाई हुन्छ। गायन पनि छ- देवताहरूको सभामा असुर गएर बस्थ्यो। वहाँ अमृत बाँडिन्थ्यो। कोही विकारमा गएर फेरि आएर लुकेर बस्छ भने ऊ असुर भयो नि। आफैँले आफ्नो पद भ्रष्ट गरिदिन्छ। हरेकले आफ्नो पुरुषार्थ गर्नु छ। नत्र आफ्नै सत्यानाश गर्छन्। धेरै यस्तो छन्, जो लुकेर बस्छन्। भन्छन्- हामी विकारमा कहाँ जान्छौं र, तर विकारमा गइरहन्छन्। यसको मतलब आफूलाई ठग्नन्। आफ्नै सत्यानाश गर्छन्। परमपिता परमात्मा, जसको राइट हेन्ड धर्मराज हो, उनको अगाडि भुटो बोले भने त स्वयं नै दण्डको भागी बन्छन्। धेरै सेन्टरहरूमा पनि यस्ता हुन्छन्। बाबा जब पहलो पटक दिल्ली गएका थिए, एक जना दिनहुँ आउँथ्यो, तर विकारमा गइरहन्थ्यो। सोधिन्थ्यो- पवित्र रहन सक्दैनौ भने किन आउँछौ? भन्थ्यो- आइँनँ भने निर्विकारी कसरी बन्न सक्छु? पवित्रता राम्रो लाग्छ तर रहनै सकिदैन। आखिर त अवश्य सुधिन्छु। आइँनँ भने त बेडा डुब्छ। अरू कुनै बाटो नै छैन, त्यसैले मलाई यहाँ आउनुपर्छ।

बाबा सम्भाउनु हुन्छ- तिमीले वायुमण्डल खराब गर्छौं। कहाँसम्म यसरी आइरहन्छौ? जो पावन बन्छन्, उनलाई पतितसँग मानौं घृणा आउँछ। भन्छन्- बाबा यिनको हातले बनाएको खान पनि मन लाग्दैन। बाबाले युक्ति पनि बताउनु हुन्छ- खान-पानको खिटपिट हुन्छ। यस्तो होइन- नोकरी नै छोडिदिनु छ। फेरि युक्तिसँग चलाउनुपर्ने हुन्छ। कसैलाई सम्भायौ भने रिसाउँछन्, पवित्र कसरी रहन सकिन्छ? यो त कहिल्यै सुनेको छैन। संन्यासी पनि रहन सक्दैनन्। जब घरबार छोडेर जान्छन्, तब पवित्र रहन सक्छन्। तर यो कसैलाई थाहा छैन- यहाँ पतित-पावन परमपिता परमात्माले पढाउनु हुन्छ। मान्दैनन्, यसैले विरोध गर्छन्। शिवबाबा ब्रह्मा तनमा आउनुहुन्छ, यो कुनै शास्त्रमा देखाऊ। यो त गीतामा लेखिएको छ- म साधारण वृद्ध तनमा आउँछु। उनले आफ्नो जन्मलाई जान्दैनन्। यो त लेखिएको छ, फेरि तपाईं कसरी भन्नुहुन्छ- परमात्मा मनुष्य तनमा आउनुहुन्छ? पतित तनमा नै आएर बाटो बताउनु हुन्छ नि। पहिले पनि आउनुभएको थियो र भन्नुभएको थियो- म एकलाई याद गर। उहाँ परमधाममा रहनुहुन्छ। भन्नुहुन्छ- म एकलाई याद गर। कृष्णको शरीर त मूलवतनमा हुँदैन, जसले भनून्- म एकलाई याद गर। एक परमपिता परमात्मा नै साधारण तनमा प्रवेश गरेर तिमी बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ- म एकलाई याद गर्नु भन्ने यस योग अग्निबाट तिम्रो पाप काटिन्छ। त्यसैले नै मलाई पतित-पावन भन्दछन्। पतित-पावन अवश्य आत्माहरूको नै हुनुहुन्छ नि। पतित पनि आत्मा नै बन्छ।

बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी पवित्र आत्मा १६ कला सम्पूर्ण थियो। अहिले कला नै छैन, बिल्कुलै पतित बनेका छौ। म कल्प-कल्प आएर तिमीलाई सम्भाउँछु। तिमी, जो काम चितामाथि बसेर पतित बन्छौ, फेरि ज्ञान चितामा बसाएर तिमीलाई पावन बनाउँछु। यहाँ पवित्र प्रवृत्ति मार्ग थियो। अहिले अपवित्र प्रवृत्ति मार्ग छ। कसैलाई पनि चैन छैन। अब बाबा भन्नुहुन्छ- दुवै ज्ञान चितामा बस। हर आत्मालाई आ-आफ्नो कर्म अनुसार शरीर मिल्छ। यस्तो होइन, अर्को जन्ममा उही पति-पत्नी आपसमा मिल्छन्। यति रेस गर्न सक्दैनन्। यो त पढाइको कुरा हो नि। अज्ञान कालमा हुन सक्छ, आपसमा धेरै प्रेम छ भने उनको मनोकामना पूरा हुन सक्छ। त्यो त हो पतित विकारी मार्ग। पतिको पछाडि पत्नी चितामाथि बस्छन्। अर्को जन्ममा पनि गएर ऊ सँग मिल्छन्। तर अर्को

२०७३ भाद्र ९ बिहीबार २५-०८-२०१६ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुवन जन्ममा उनलाई कहाँ थाहा हुन्छ र। तिमी पनि बाबाको साथमा ज्ञान चितामा चढ्छौ। यो फोहोरी शरीर छोडेर जान्छौ। तिमीलाई यो अहिले थाहा छ। उनलाई त रहँदैन— हामी अघिल्लो जन्ममा यस्तै साथी थियौं। तिमीलाई पनि पछि वहाँ यो कुरा याद रहँदैन। अहिले तिम्रो बुद्धिमा लक्ष्य-उद्देश्य छ। मम्मा बाबा, लक्ष्मी-नारायण बन्छन्। विष्णु हुन् देवता। प्रजापिता ब्रह्मालाई देवता भन्न सकिँदैन। ब्रह्मा सो देवता बन्छन्। ब्रह्मा सो विष्णु, विष्णु सो ब्रह्मा कसरी बन्छन्— यो अहिले तिमीले बुझेका छौ। अहिले तिमीले जान्दछौ— चैन केवल स्वर्गमा नै हुन्छ। कोही मर्छ भने भन्छन् स्वर्ग गयो अर्थात् चैनमा गयो। बेचैनीमा पतित रहन्छन्। बाबा फेरि पनि भन्नुहुन्छ— आफूलाई आत्मा सम्भरेर बाबालाई याद गर्नु भने विकर्म विनाश हुन्छ। बाँकी छ विस्तारमा बुझ्नुपर्ने कुरा। बाबा ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ त्यसैले तिमीलाई पनि आफू जस्तै ज्ञानका सागर बनाउनु हुन्छ। बाबाको यादद्वारा तिमी सतोप्रधान बन्छौ। यो आत्माहरूको रेस हो। जसले धेरै याद गर्छ, ऊ चाँडो बन्छ। यो हो योग र पढाइको रेस। विद्यालयमा पनि रेस हुन्छ नि। धेरै विद्यार्थी हुन्छन्। उनीहरू मध्ये जो नम्बरवन निकलिन्छ, उसलाई छात्रवृत्ति मिल्छ। एकै पढाइ लाखौं, करोडौंको लागि हुन्छ भने यति विद्यालय पनि त हुन्छन्। अब तिमीले यो पढाइ पढ्नु छ। सबैलाई बाटो बताऊ, अन्धाको लठी बन। घर-घरमा सन्देश पुर्‍याउनु छ। अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) अब अशुद्ध कामनाहरूको त्याग गरेर शुद्ध कामना राख्नु छ। सबैभन्दा शुद्ध कामना हो— पवित्र बनेर पवित्र दुनियाँको मालिक बन्नु...। कुनै पनि गल्तीलाई लुकाएर आफैंलाई ठग्न हुँदैन। धर्मराज बाबासँग सदा सच्चा रहनु छ।
- २) ज्ञान चितामा बसेर यस पढाइमा रेस गरेर भविष्य नयाँ दुनियाँमा उच्च पद पाउनु छ। योग अग्निद्वारा विकर्मको खातालाई दग्ध गर्नु छ।

वरदानः— स्वमानमा स्थित रहेर देह-अभिमानलाई समाप्त गर्ने सफलतामूर्त भव

जो बच्चाहरू स्वमानमा स्थित रहन्छन्, उनैले बाबाको हर फरमानलाई सहजै पालन गर्न सक्छन्। स्वमानले भिन्न-भिन्न प्रकारको देह-अभिमानलाई समाप्त गरिदिन्छ। तर जब स्वमानबाट स्व शब्द बिसिन्छौ र मान-शानमा आउँछौ, एक शब्दको गल्तीले अनेक गल्ती सुरु हुन्छ। त्यसैले मेहनत धेरै, प्रत्यक्षफल कम मिल्छ। सदा स्वमानमा स्थित रह्यौ भने पुरुषार्थ वा सेवामा सहज नै सफलता-मूर्त बन्छौ।

स्लोगनः— तपस्या गर्नु छ भने समयलाई बचाऊ, बहाना नगर।